

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman in business attire are smiling and looking at each other outdoors. The woman is sitting on a stone ledge, and the man is standing next to her. They are both dressed in professional clothing. The background shows trees and a building.

Lynn Raye Harrisová
Zvítězí
jen jeden

 HARLEQUIN®
TM

LYNN RAYE HARRISOVÁ

ZVÍTĚZÍ JEN JEDEN

PŘEKLAD

KLÁRA KOMÁRKOVÁ

Milá čtenářko,

už nevím, kdo to napsal, ale svého času jsem v jedné knize četl takovou myšlenku: Když jde o lidi, buď opatrný... Autor tím varoval před unáhleným odsuzováním kohokoliv, protože když někoho odsoudíme, špatně se to bere zpět. A přesto se tak snadno můžeme zmýlit!

Napadlo mě, že právě o tom jsou nejčastěji moje příběhy – hrdinové a hrdinky o svých protějšcích unáhleně uvažují jako o jednoduchých, vypočítavých, prospěchářských, povrchních..., aby se posléze ukázalo, jak moc se v nich spletli/y. A oni (ony) pak musí vynaložit spoustu úsilí nejenom na to, aby se pořádali/y s citem, který v nich ten druhý, ta druhá probudil, ale aby se mu svými činy omluvili/y i za to, jak mu křivdili/y.

Oč jednodušší by to měli, kdyby byli od samého začátku „opatrní“ a nesoudili nerozvázně...

Ale o čem by pak ty knížky byly, že?

Takže Vám do nového roku přeji, abyste se nikdy nemusela „omlouvát“ za nerozvážný soud, abyste nikdy nemusela řešit, jestli jste někomu náhodou a neúmyslně neublížila.

Protože vším tím se můžeme připravit o to, oč nám všem nejvíce jde...

O lásku!

S láskou

Váš Harlequin

Lynn Raye Harrisová

ZVÍTĚZÍ JEN JEDEN

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Game with One Winner

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Klára Komárková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Lynn Raye Harris
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Zvítězí jen jeden: 2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1163-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1164-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1165-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

RUSKÝ MILIARDÁŘ CHCE ÚDAJNĚ ZÍSKAT PROBLEMATICKÝ OBCHODNÍ ŘETĚZEC

Je tady. Byl si tím jistý, jako že se Roman Kazarov jmenoval, třebaže ji neviděl několik let. Žena stojící po jeho boku si nespokojeně povzdechla, aby dala najevo, že se jí zapomněl věnovat. Přešel ji pohledem a znovu se vrátil k ohnisku svého zájmu. Jeho společnice byla sice krásná, ale Romana Kazarova nudila. Stačila jedna noc, aby nasýtil svou zvědavost. Ostatně byla neoprávněná. Nuda, nuda, nuda.

Žena ho objala pevněji a Roman ucítil její stisk. Nejraději by ji setřásl. Ale přivedl ji sem úmyslně, protože věděl, že tu dnes večer bude Caroline Sullivanová-Wellsová. Ale proč vlastně? *Caroline bylo ukradené, jestli někoho mám, nebo ne. Dala mi před pěti lety jasně najevo, že jsem pro ni míň než vzduch.*

A vždycky jsem byl.

Kdysi ho její odmítnutí páliho jako říznutí žiletkou. Naštěstí to přebolelo. Teď už necítil nic. Dostal ale lekci v trénování pevné vůle. Což se hodilo, protože se po pěti letech vrátil do New Yorku jako někdo úplně jiný, než když se tu objevil prvně.

Vrátil se jako bohatý a mocný člověk. A nemilosrdný.

Jako člověk, která má v životě jen jeden cíl.

Než uběhne další měsíc, bude mi opatřit Sullivanův řetězec luxusních obchodních domů, který založili předkové její rodiny. Bude to vyvrcholení všeho, na čem jsem tvrdě pracoval, taková třešnička na dortu.

Nešlo o to, že by do svého portfolia firem potřeboval právě tenhle řetězec, klidně se mohl zaměřit na cokoli jiného, ale měl pro něj symbolickou hodnotu. Kdysi začínal u Franka Sullivana jako taková „holka pro všecko“, postupně se ale vypracoval. Pak ale dostal docela nevybíravým způsobem padáka a Sullivan se postaral, aby mu úřady zkrátily pracovní vízum. Jeho sny se zřítily k zemi jako domeček z karet. Měl doma v Rusku matku a sourozence, tolik toužil po tom, aby je mohl zabezpečit.

Čím si vyhazov zasloužil? Dovolil si být tak drzý, že se zamiloval do dědičky rodinného majetku, Caroline. Bylo to stejné, jako kdyby rozepjal křídla jako Ikaros a vystoupal příliš ke slunci, jehož žár mu roz-tavil vosk v peřích, a on se zřítíl k zemi. Padal prudce a padal dlouze.

Teď byl ale zpátky ve hře.

Jako na povel se dav hostů rozestoupil a odhalil ženu stojící na protější straně místnosti. Byla obklopená hloučkem obdivovatelů. Blyštivá záře z křišťálových lustrů osvětlovala měkce její profil, křivku šije a štíhlou vznosnou postavu. Paprsky se odrážely od záplavy jejích světlých vlasů a pokožka působila jako hedvábí.

Roman zaťal zuby. Byla pořád tak krásná, tak nedostupná, tolik převyšující všechny ostatní, jako by patřila k jakémusi božstvu. Srdce se mu zachvělo a rozběhlo rychleji. Tohle nečekal, protože si byl jistý, že se zatvrdilo hořkostí. Uvědomil si, že se chvěje

šťěstím, že ji zase po dlouhé době vidí. Takže se nic nezměnilo. Byl to šok. Roman se ovládl a nasadil si na tvář pohrdavě chladnou masku.

Tak je to správně. Ještě to chce přidat trochu nenávisť, aby to bylo dokonalé.

Roman zaťal bezděčně zuby. Caroline si ten okamžik vybrala k tomu, aby zvedla hlavu a rozhlédla se kolem. Jako by vycítila, že něco není v pořádku, jako by jí mimo kroužek přátel hrozilo nebezpečí. Na čele jí vyskočila vráska. Caroline přimhouřila oříškově hnědé oči, jako by pátrala po vetřelci, který narušil její klid.

A vtom ho spatřila. Pootevřela překvapením rty a zastavila se v pohybu hlavy. Ruka jí vyletěla do vzduchu, pak si ji přitiskla ke krku. Když se vzpamatovala, podívala se na něj upřeným pohledem. Roman ho opětoval. Caroline jejich oční kontakt přerušila první a vrátila se k rozhovoru, vyměnila si s osobou, s kterou mluvila, několik stručných slov a zničehonic zmizela ve dveřích.

Roman znejistěl. Správně by se měl cítit jako vítěz, kupodivu se ho ale zmocnil pocit, jako by ho znovu odmítla. Jako by s ním nechtěla mít nic společného. Jako by byl pod její úroveň. Jako by se mu svět hroutil pod nohama a všechno se řítilo do záhuby. Stejně jako před pěti lety. *To je ale nesmysl, říkal si. Můj svět je pevně ukotvený v základech, Caroline nemá moc mě ohrozit. Teď jsem to já, kdo drží karty pevně v rukou. Ten, kdo má a bude mít navrch. To já jsem vítěz a dobyvatel.*

Přesto se neubráníl hořkosti, protože mu setkání s Caroline připomnělo ponížení, které musel prožít. Vypil pohár hořkosti do dna a Caroline mu ho namíchala hodně silný. Připomněl si, kolik ho stálo úsilí, aby se vyhrabal ze dna a vzchopil se. Nebyl důvod zaobírat se minulostí, tohle měl přece vyřešené.

„Miláčku,“ ozvala se žena zavěšená do jeho podpaží, „přineseš mi něco k pití?“

Roman si ji změřil tázavým pohledem. Byla krásná a rozmazlená, zvyklá na to, že jí muži leželi u nohou a čekali, až jí budou moct splnit každé přání. Jako žádaná herečka si to mohla dovolit. Měla tělo, při kterém se zrychloval tep většině mužů.

Přece jen se však zarazila. Uvědomila si, že se v jeho výrazu objevilo něco cizího. Nezájem. Pochopila, že takhle tohoto muže nezíská.

Svou chybu si uvědomila ale příliš pozdě.

„Nepřinesu,“ odpověděl Roman bryskně, sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl peněženku. Vytáhl tuhou, úplně novou stodolarovku a vtiskl ji ženě nenápadně do ruky. „Kup si, na co máš chuť, a pak si vezmi domů taxíka.“

Žena se nestačila divit. „Ty mě opouštíš?“

Tvářila se šokovaně a pohoršeně zároveň. Takovou urážku jistě nemusela nikdy spolknout. Roman ji málem v duchu politoval, ale pak se ušklíbl. Jeho místo nezůstane dlouho prázdné. Roman uchopil její ruku za konečky prstů, vznesl ji ke rtům a krátce políbil. „Nebyli jsme si souzeni, *maja krasavica*. Jistě najdeš někoho, kdo tvoji krásu ocení lépe než já.“

Otočil se a vydal se hledat tu, která před chvílí zmizela ve dveřích. Ženu, která mu tentokrát neunikne.

Caroline nastoupila do výtahu a nechala se unášet do přízemí, rychlými kroky mířila ven a teprve ve vestibulu si oddechla. V hlavě jí hučelo, ve spáncích tepala krev a tělo střídavě polévaly vlny horka a zimy. Přehodila si přes ramena šálu a zabalila se do ní. Snažila se uklidnit a zhluboka dýchala. *Panebože, Roman. Kde se tady vzal?*

Vrátný se na ni úslužně usmál a nabídl, že obstará taxík. Caroline se zachvěly řasy a mezi nimi se objevily slzy.

„Ano, prosím,“ zašeptala udýchaně. Zrovna Roman. A přesto se na setkání mohla připravit. Četla v novinách, že se vrátil do New Yorku. Novináři si smlsli na skandálu, který hrozil vypuknout. Takovou příležitost si nemohli nechat ujít. A nevynechali jediný detail. Její rodina prožívala pokoření se vším všudy, co k němu patří. Nejvíc všechny zajímalo, jak uspěje se svým plánem.

Caroline nervózně cupovala hedvábnou šálu a bylo jí jedno, že ji zničí. Když si přečetla zprávy v novinách, bylo jí jasné, že je otázkou několika dní, než se konečně potkají. Nebylo vyhnutí. Čekala, že se objeví v její kanceláři, a dopředu se toho děsila. Ztratila chuť k jídlu a nervózně očekávala, kdy přijde ta chvíle.

Bylo to, jako když dopadne bomba. Stačil jediný pohled přes celou místnost, aby ji rozechvěl až do konečků prstů. Tak jako ostatně vždycky, když se na ni podíval. Zaskočilo ji však, že jeho magnetismus nepřestal ani po letech účinkovat. Skoro jako by vzdáleností v čase zesílil.

„Caroline.“

Caroline strnula a potlačila výkřik. Ten hlas kdy si tolik milovala. Ale to patřilo minulosti. Tenkrát se rozhodla a za svým rozhodnutím si stála. Kdyby si měla vybrat, rozhodla by se stejně. Tehdy tím zachránila rodinný majetek a teď nezbývá, než aby ho zachránila znovu. I kdyby se Roman Kazarov a jeho globální konsorcium postavili třeba na hlavu.

Opanovala se a obrátila se k němu s úsměvem na rtech. Úsměvem, který provrtával srdce a podlamoval kolena. Úsměvem, který byl v koutcích rtů

poněkud rozechvělý, proto doufala, že si toho ve tmě nevšimne.

„Pane Kazarove, dobrý večer,“ řekla lehce napjatým, vibrujícím hlasem.

Srdce se jí zachvělo. Byl pořád tak hezký a uhrančivý. Vysoký, se širokými pevnými rameny, útlými boky a pružnou chůzí šelmy. Malíř by se jistě rád chopil štětce a palety, aby se pustil do portrétování tak dokonalého exempláře mužské krásy.

Fotografové nad ním jásali, protože byl nesmírně fotogenický, a noviny s jeho fotkami šly na dračku. Ještě si pamatovala, jak jí manžel Jon podal u snídaně noviny, kde byl profilový článek o jeho aktivitách.

Málem jí zaskočil lok kávy. Manžel ji uchopil za ruku a povzbudivě stiskl. On jediný věděl, že s ní taková zpráva zacloumá. Však také Caroline celé ty roky sledovala Romanův vzestup, protože tušila, že se jednou vrátí.

Že se vrátí pro ni.

Roman nespokojeně sykl. „To jsme pro sebe znamenali tak málo, že mě zdravíš, jako bychom se skoro neznali? Vždyť jsme něco jako staří dobří známí,“ nadhodil zkoumavě.

„To mě nenapadlo, že bychom byli dobří známí,“ poznamenala zamyšleně. „A přátelé už vůbec ne,“ dodala, když si vzpomněla, jak se tehdy v noci rozloučili. Caroline mu musela oznámit, že se už nebudou dál vídat, přestože jí chvíli předtím vyznal lásku. Jak ráda by mu řekla, že ho taky miluje, ale bohužel to nebylo možné. A tak musela lhát. A on se tvářil... jako by do něj uhodil blesk. Ohromeně. Zklamaně. Zlověstně.

Zato teď se tvářil, jako by pro něj byla vzduch. A to ji zneklidnilo. Sama se cítila jako uzlíček nervů,

otřesená do hloubi duše, vykolejená, bez opory, zato on vypadal, jako kdyby se nikdy nic nestalo.

Ale proč mě to tolik vykolejilo? ptala se v duchu. *Vždyť jsem se s tím smířila. Udělala bych to zase.* Zvedla vzdorovitě bradu. *Přinesla jsem oběť, ale to člověk musí, když jsou v sázce ideály.* Na prosperitě Sullivanovy firmy závisely desítky tisíc zaměstnanců a dodavatelů. Šťěstí dvou lidí se s tím nemohlo měřit.

Roman pokrčil rameny. „Tak přinejmenším staří známí.“ Zvedl obočí a změřil si ji dlouhým pohledem. Všiml si, jak křečovitě tiskne šálu k sobě.

Měla na sobě černé koktejlové šaty na ramínka a pod jeho pohledem se cítila jako pod mikroskopem. Nahá. Znovu jí po těle přejela vlna horka.

„A dávní milenci,“ řekl zničehonic a upřel na ni pronikavý pohled.

Caroline uhnula očima a zadívala se na park vedle Páté avenue. V duchu se třásla tak, že měla strach, že se zhrouťí k zemi. Kolem se pomalu posouvala kolona aut, byla tu nějaká objížďka kvůli rekonstrukci silnice. *Kdy se jen dočkám taxíku?* pomyslela si zděšeně.

Když se tehdy s Romanem rozloučila, doufala, že se vidí naposled. Věděla, že by to jinak nepřežila. A bylo to i bezpečnější.

„Nemáš ráda vzpomínky?“ zeptal se Roman. „Nebo ses rozhodla, že se budeš tvářit, jako by se nikdy nic nestalo?“

„Nejsem hloupá, abych si to nepamatovala,“ odsekla Caroline, „ale k čemu by to bylo? Co se stalo, stalo se.“ Její slova byla statečnější, než co se jí odehrávalo v hlavě. Tam zůstala jako vypálená vzpomínka chvíle, kdy se milovali. Panika jí stahovala krk. „Už je to pryč.“

„Doslechl jsem se, co se stalo Jonovi, upřímnou

soustrast,“ poznamenal Roman zničehonic a Caroline se stáhl žaludek úzkostí.

Chudák, Jon! Kdo jiný si zasloužil šťastný život než právě on? „Díky,“ hlesla. V krku se jí udělal takový knedlík, že hrozilo, že se zalkne. Jon byl po smrti už rok, ale jakákoli zmínka o něm v ní vyvolávala prudkou bolest a lítost nad krutou smrtí. Poslední měsíce před Jonovou smrtí byly vyčerpávající. Leukémie decimovala jeho tělo, ale dávala si s koncem na čas.

Caroline pohodila hlavou, aby zahнала slzy, které se jí tlačily do očí. Jon byl nejlepší přítel, nejlepší manžel a pořád jí strašně moc chyběl. Snažila se chovat statečně, ale všechnu odvalu vyplývala v měsících poté, co se dozvěděli smrtelnou diagnózu.

Roman byl jen člověk a člověka lze porazit. „Tohle ti nevyjde,“ prohlásila zarytě a změřila si ho rozličným pohledem.

Roman pohodil hlavou. „Co mi nemá vyjít, dráhá?“

Po zádech jí přejelo mrazení. Kdysi ji jeho ruský přízvuk vzrušoval, když jí šeptal do ucha něžnosti a lichotky. Jeho hlas zněl jako pohlazení. Nejdřív ji hladil hlasem, potom dlaní. Teď jí tím ale drásal srdce. A něžnost zněla jako výhrůžka.

Caroline se k němu otočila a změřila si ho od hlavy k patě. Stál před ní sebejistě, s rukama v kapsách, s úsměškem na rtech.

Krutý a bezcitný, tak se jí jevil. Jeho důvody byly kruté a bezcitné. Kvůli sentimentu ji nevyhledal. Šel jen za svou pomstou. A kořistí.

A to ještě nezná moje tajemství...

„Romane, nehraj na mě komedii. Já vím, proč jsi přijel, a co chceš. Dej si pozor, protože tak snadno se ti to nepodaří. Musíš počítat se mnou.“

Roman se zasmál. „To mě těší. Nemám rád laciná vítězství. Ale připrav se, že prohraješ.“ Přimhouřil oči a změnil si ji temným pohledem. „Tentokrát prohraješ ty. Zvláštní, vždycky jsem si myslel, že tvůj otec je tak posedlý mocí, že ho jednou vynesou z kanceláře nohama napřed, ale on ti předal šéfovské křeslo. Vážně, to mě dost udivuje.“

Caroline strnula, zmínka o otci se jí dotkla. „Lidi se mění, na to nezapomínej,“ prohlásila nonšalantně.

A někdy tak, že to všechny kolem pořádně zaskočí. Vzpomněla si na otce. Jeho oblíbeným místem se stala lenoška s výhledem na jezero. V některých dnech ji dokonce i poznával. V některých nepoznával nikoho.

„Podle mé zkušenosti se lidi nemění vůbec. Jak se narodí, tak i skončí.“ Znovu ji přešel tázavým pohledem. „Někteří lidé ale chtějí, abychom uvěřili, že se změnil, protože chrání sami sebe, ale málokdy jim to vyjde.“

„Tak to asi lidi moc neznáš,“ namítla Caroline. „My všichni se totiž měníme. Nikdo nezůstane úplně stejný.“

„Ne, to máš pravdu. Ale podstata zůstává. Ten, kdo nemá srdce, se nikdy nenaučí milovat.“

Caroline zrudla. Pochopila, že je to narážka na ni, když mu tehdy večer oznámila, že ho nikdy nemilovala. Mohla by mu říct, že to tehdy nebyla pravda, že se musela obětovat kvůli rodinnému podniku, ale k čemu by to bylo. Staré rány by to nespravilo.

„Někdy jsou věci jinak, než jak se zdají,“ nadhodila mlhavě. „Zdání klame.“

Vzápětí pochopila, že tohle říkat neměla. Jeho ledivě modré oči si ji měřily tak pronikavě, jako by v ní chtěly vypálit díru. „Jistě víš dobře, o čem mluvíš.“

Caroline zabořila jeho výčitka, ale musela ji

zadusit a tvářit se, že nic nepochopila. „Táta taky přehodnotil priority. Teď dává přednost životu na venkově a dělá si, co ho baví. Tvrdě pracoval, tak si to zaslouží.“

Caroline bojovala s dalším vzlykem, zadívala se do dálky a vyhlížela v koloně taxíků. *Už abych byla pryč*, modlila se. Vždycky se návalům emocí úspěšně bránila, ale otcova nemoc se prudce zhoršovala, dal se čekat brzký konec.

„Nikdy by mě nenapadlo, že máš ambice řídit rodnou firmu,“ prohlásil Roman posměšně. „Měl jsem pocit, že tě zajímají jiné hry.“

Caroline sebou trhla. Měla pocit, jako by dostala facku. „Co tím myslíš? Že mě baví jen nakupování a návštěvy u kadeřníka? Kde jsi na to přišel?“

Její rodiče ale s takovou rolí počítali. Nehodilo se, aby žena řídila firmu, nebo prostě jen pracovala. Místo ženy bylo po boku manžela, pečovat o rodinu a věnovat se charitě. Naštěstí otec dal na její přemlouvání a nechal ji ve firmě na stáži. Caroline ho přesvědčila, že pro řízení charity je třeba mít ekonomické vzdělání a firemní zkušenosti. Matka s jejím nápadem sice vehementně nesouhlasila, ale tentokrát si Caroline prosadila svou.

Nicméně se automaticky předpokládalo, že se řízení firmy ujme Jon, až se otec stáhne z vedení.

Ostatně Frank Sullivan počítal s tím, že vydrží nejméně do osmdesátky, osud mu ale přihrál jinou kartu, a protože byl Jon po smrti, musela nastoupit Caroline. K úžasu všech se rychle osvědčila. Ostatně jí nic jiného nezbyvalo.

„Máte za sebou těžký rok,“ konstatoval Roman temně, až jí zatrnulo u srdce. Je to tak, Caroline za sebou měla těžký rok. Ale pořád jim firma patřila. A zůstal jí syn. To jemu bude jednou patřit firma.

A Caroline přísahala, že tak to bude, i kdyby tomu musela obětovat cokoli. I sebe.

„Mohlo to dopadnout ještě hůř,“ prohlásila, aniž by se odvážila odrazit Romanův pohled. Pravda ale byla, že Caroline zápasila každý den o přežití, stačila série nešťastných náhod a podnik se zřítí do bankrotu.

„Dopadlo to tak špatně, jak to jen dopadnout mohlo,“ namítl Roman. „Proto jsem tady. Nejezdím tam, kde není šance, že by odměna spadla do klína sama. Víím, že máte napjatý provozní rozpočet a každý měsíc zápasíte, abyste zaplatili dodavatelům, jinak byste mohli zastavit výrobu úplně.“

Caroline nechápavě zamrkala. No ovšem. Roman myslel jejich firmu, která připomínala potápějící se loď. A to si na chvílku pomyslela, že z jeho hlasu cítí soucit.

Proč by se ale obtěžoval se soucitem? Rozloučili se plni hněvu a roztrpčení.

Caroline přehrála smích, i když ji bolel na prsou. „Romane, Romane,“ povzdechla si naoko rezignovaně, „vím, že ses postavil na vlastní nohy a provází tě slušná pověst, ale tvoje informace jsou někdy přehnané. Tentokrát jsi na omylu. Na velkém omylu. Sullivanovu firmu nedostaneš, i kdyby ses postavil na hlavu.“ Mávla rukou k Páté avenue a parku s jeho pověstnými drožkami vozícími turisty od jedné atrakce k druhé. „Krise postihla všechny, ale rozhlédni se kolem. Tohle město žije naplno. Lidé mají práci a chtějí všechno, co jim můžeme nabídnout. Naše zboží už jde zase na dračku. Za minulý kvartál jsme zvýšili tržby o dvacet procent. A tenhle bude ještě lepší.“

Caroline nezbyvalo než tomu věřit. Její otec udělal několik špatných rozhodnutí a teprve prudký propad

prodeje přinutil zbytek managementu, aby si konečně všimli, že s šéfem není něco v pořádku. Napravit chyby bylo ale nad lidské síly. Caroline si uvědomovala, že záleží hodně na tom, jak se bude trh vyvíjet do budoucna, a taky na důvěře dodavatelů, aby se odrazili ode dna. Stačí ještě jedna chyba a spustí se lavina.

Roman se ušklíbl, ale pouze v duchu, navenek zůstal chladný jako kamenná socha. „Dvacet procent v jedné prodejní pobočce, Caroline,“ upřesnil. Měl spolehlivé informace. „Všude jinde obchody vážnou. Dávno jsi měla prodat nevýnosné obchody, ale propásla jsi správnou chvíli. Teď tě táhnou ke dnu.“

Roman udělal krok a zmenšil mezeru, která je dělila. Caroline cítila, jak k ní proudí jeho energie. Jeho síla. Nejraději by couvla a vymanila se z jeho vlivu, ale to by neudělala. Myslel by si, že se ho bojí. Nebyla jiná cesta. Rozhodnutí, které udělala před pěti lety, bylo správné a Caroline byla odhodlaná se ho držet do konce života.

„Díky za názor, i když jsem o něj nestála,“ sykla upjatě. *Jak se opovažuje!* Jeho poznámka ji naježila. Samozřejmě že zvažovala odprodej ztrátových poboček, ale nabídky nebyly povzbuzující. Nebylo jisté, jestli by takový krok firmu zachránil. Nakonec by stejně o všechno přišli. Kdyby se to stačilo udělat na začátku, když se projevíly problémy, situace by byla úplně jiná, jenže to bylo před dvěma roky a to Caroline ještě nebyla ve vedení firmy. Než k tomu dostala pravomoc, trh se zmítal v křečích krize a nikdo neměl zájem nakupovat ztrátovou firmu prodávající luxusní zboží ve chvíli, kdy měli všichni hluboko do kapsy.

„Udělal jsem si důkladnou analýzu,“ prohlásil Roman. „A z ní vyplývá, že váš konec se blíží.“

Jestli chceš zastavit propad, tak ti nezbývá, než abys se mnou začala spolupracovat.“

Caroline zvedla bradu. Naučila se být statečná, stalo se její přirozeností nevzdávat se a bojovat jako lev. Před pěti lety sice Romana milovala se vši naivitou a důvěřivostí, ale ty časy jsou dávno pryč. Roman už nad ní neměl žádnou moc.

„Proč bych na něco takového měla proboha přistoupit?“ nadhodila podrážděně. „Proč bych ti měla věřit? Proč bych měla odepsat firmu, kterou moje rodina vlastní pět generací?“ Zavrtěla hlavou. „To bych byla blázen, kdybych uzavírala obchody způsobem založeným na obyčejné důvěře. Ujišťuju tě, že takový blázen nejsem.“

Jako zázrakem u chodníku zastavil taxík. Portýr jí úslužně otevřel zadní dveře a elegantně se uklonil. „Prosím madam, vaše taxi.“

Caroline se bez dalšího slova otočila a nasedla do taxíku. Už se chystala, že řekne řidiči adresu, kam ji má odvézt, ale vtom se ve dveřích objevila Romano-va postava.

„Co to děláš? Tohle je můj taxík,“ vyhrkla šokovaně.

„Máme stejnou cestu,“ prohlásil a posadil se vedle ní. Taxikáři udal adresu ve finančním srdci New Yorku. Caroline se hrnuly na jazyk nadávky, ale nakonec se ovládla. Srdce se jí chvělo strachem jako lapený motýl. Nemohla připustit, aby Roman zjistil, kde bydlí. Kdyby se venku před domem ukázal náhodou Ryan...

A proto směr změnila a udala taxikáři adresu v Greenwich Village. Až Roman s taxíkem odjede, dojde domů pěšky, těch pár bloků nehraje roli.

„Jak jsi věděl, že jedeme stejným směrem?“ zeptala se pátravě, když taxík zaplul do proudu aut.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvítězí jen jeden

.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.